

[Indenrigsministeren]

også være forskel på, om man nu bor i et land, hvor der er en skattedelingsaftale, eller i et land, hvor der ikke er det, og det kan være svært for dem, der bor i et land, der beholder den fulde skat, at forstå, at de skal betale fuldt ud, mens de, der bor i nabolandet, hvor man har en skattedelingsaftale, der går ud på, at Danmark beholder 15 pct. af skatten, ikke skal betale for behandling i det danske sygehusvæsen.

Jeg går lidt udførligt ind på dette for at forklare, at vi faktisk har overvejet disse ting ganske nøje, men det er klart, at hvis man ønsker overvejelser i udvalget – og det finder jeg rimeligt – er vi meget indstillet på det. Det, det drejer sig om her, er at finde en afgrænsning, som er rimelig og acceptabel både for dem i Danmark, der skal betale den vederlagsfri behandling, hvis der er tale om vederlagsfri behandling, og for de danskere bosiddende i udlandet, der har en naturlig interesse i at have mulighed for at blive behandlet i det sygehusvæsen, de oprindeligt har været knyttet til.

Dette er altså en for så vidt kølig sag i den forstand, at der ikke er politisk sprængstof i den. Men det har jeg forstået at der er i den anden halvdel af lovforslaget, og det er jo ikke uventet, idet vi jo har haft et par forpremierer på den diskussion, der har fundet sted i dag. Jeg kan derfor gøre mit indlæg her i dag forholdsvis kort.

Jeg beder dem, der har udtalt sig kritisk om tankegangen bag den anden halvdel af lovforslaget, om at forstå, at denne del af lovforslaget er båret af én eneste ting, og det er ønsket om, at der ikke sker en undergravning af det princip, der er gældende i det danske sygehusvæsen med hensyn til den vederlagsfri behandling. Det er den eneste interesse, vi har i det, men den er også stor.

Det, man har sagt om den personlige frihed, der skal knægtes, og de andre ind imellem lidt overdrevne ord, der er sagt heroppefra, synes jeg godt man kan lægge til side, for indenrigsministeren og det parti, han tilhører, har ikke til hensigt med dette lovforslag at forfølge den slags forkerte motiver. Det, vi ønsker, er at sikre, at de dele af det danske offentlige hospitalsvæsen, der er i en forbigående mangelsituation, ikke bliver yderligere belastet ved, at de læger, hvis kvalifikationer der er mangel på her i landet,

forlader det og går over i et betalingshospitalssystem. Det er essensen af frygten.

Jeg beder også om, at man bemærker, at vi udtrykkeligt har sagt, at de eksisterende klinikker, kuranstalter og behandlingshjem, hvilken karakter de nu kan have, er det ikke hensigten at ændre forholdene for. Med den klare tilkendegivelse er der ingen grund til at frygte, at jeg med et eventuelt gennemført lovforslag bag mig alligevel kan gribe ind med betalingsregler og andet, sådan at der lægges hindringer i vejen for den virksomhed, der i øjeblikket foregår, eller en eventuel udvidelse af den.

Det beder jeg om at man bemærker, og dermed er jeg på vej ind i en kommentar til den kritik, der er blevet rejst af, at det er uklart, hvordan vi forestiller os at et hospital skal afgrænses begrebsmæssigt. Ja men det hænger sammen med, at hvis du – og nu siger jeg så »du« på jysk, det beder jeg formanden forstå – hvis du har en afgrænsning, der går på, at et hospital er et sted, hvor der indlægges folk, kommer vi til at ramme klinikkivirksomheder og andet, som det slet ikke er hensigten at ramme. Til gengæld er afgrænsningen klar, men den er uhensigtsmæssig og forkert.

Hvis man vælger at forsøge at foretage en afgrænsning ved at beskrive nogle former for behandling, er det bestemt heller ikke, set fra mit synspunkt, en acceptabel afgrænsning.

Så har vi tilbage at forsøge at beskrive, hvad der forstås ved et hospitalsvæsen i modsætning til alle de andre former for behandling, men det er klart, at en sådan afgrænsning ikke vil være så skarp som de andre og ikke nær så acceptabel, for ikke at sige, at den vil være direkte uacceptabel.

Jeg kunne gøre yderligere en lang række bemærkninger i anledning af de indvendinger, der er kommet. Jeg kunne bl. a., hvis tiden tillod det, gå ind på en besvarelse af spørgsmålet, fru Aase Olesen stillede om, hvor langt en ministerbeslutning om takstregulativet vil række, men jeg tror egentlig, det fører for vidt her ved første behandling at gøre det, og jeg vil derfor kun kommentere et par af de bemærkninger, fru Aase Olesen gjorde.

Fru Aase Olesen henviste til sit indlæg ved første behandling af beslutningsforslaget her før jul fra SF og VS. Jeg hørte godt, der blev sagt, at det radikale venstre ikke var glad for